

JUHÁSZ RÓBERT

Frohe Weihnachten

Kifeküdt matrac a völgy.

Oldalát száraz gyülmölcsös döfi át. A rugó hegye.

Terem még olykor. A vadalma bőrén

sebek, var, heg.

Egymást váltják viszonylag szabályos időközönként.

Ha összeolvasom, ősi germán nyelvnek hat.

Ezt erősíti, élnek itt vandálok. A buszmegálló bezúzott

üvegfa siratja Indoeurópát.

Halkan rezeg, ahogy a megélhetési bűnözők

szomszédságában értéktelenednek az ingatlanok.

Néhányan németül tanulnak, szobalánynak, pincérnek,

mosogatónak készülnek.

Egy megbuherált villanyórában mérik a napokat.

Alultáplált gyerekek plüss szőrányához simulnak.

Egy tökéletes országban tökéletes kitüntetések tűznek

az ingen át a húsba mélyen.

A hasadékba halkan érkezik a szenteste, ma kevésbé

karcolnak a kiálló sérelmek, fenyőtüskével lehet

visszaszúrni nekik.

Erőszakosan ereszkedik a mennyből az angyal, miközben

az itt ragadtak kétségbeesetten próbálják belefარaggni

a tartóba, ami maradt még belőlük.

Választások

Régóta tudom, hogy nem létezik semmi.
Ezt súgtad a fülemben
megdöbbenő volt ez a mondat a te szádból
nyolcéves vagy
szabadkoznom kellett volna
érvelni
hogy gyenge az idej szarvasbögés
de azért mégis volt
ez is szezonális
a boldogság is
akár virágboltosnak a nőnap roham
a falu is él bizonyítja
hogy a sírköves tönkrement szentivánban

madárijesztők lakják a dombság lankáit
ezért madaraknak is lenniük kell valahol
sőt a gyermektelen zsákfalvakba is
épített játszóteret az unió
azt is mondtam volna
a nem létezik semmi
valójában pont azt jelenti hogy igen
de csak néztelek letaglózva
te pedig nem tudom tán szánalomból vállon
veregettél
s mosolyogva a másik fülemben pusmogtad
nem kell féljek
csak a mikulásra és a jézuskára gondoltál.

Délen

Az Ezüstparton sétálva belém hasított
miért erőltetted neked az ezüstöt
talán mert kettőnknek
együtt hatvan is volt belőle
bár az arany jobban ment volna
a szemedhez
nem hiszem
hogy a második helyről lett volna szó
ilyennek képzeltelek
a vádliid lándzsa
a szellő jobban illett hozzád
bármilyen ruhánál
a nyárfák levelei is összeverődnek
a legkisebb légmozgástól
mint tenyerek az elragadtatásban
sosem szavaltam még hangosan
hitelesen akartam
mélyebben mint ez a víz
a szabadtéri színpad maradványaihoz
tartottam

a vasúti átjárónál „s” alakban
terelték a népet a korlátok
nézzen mindkét irányba
én a földet
a zsebem tele volt veled
így foglalok el bármit
a pódium leharcolt szerkezete
épphogy megtartotta tömegem
a nézőtér kongó gyomrába nyelte
az ott felejtett némaságot
végül még te sem jöttél el
pedig ott akartam elmondani
amit a madarakról gondoltam
a repülésről
és azt
ha szeretnéd addig eszek flamingót
míg rózsaszínnek nem látsz
aztán szél kelet
a nyárfák levelei tapsolni kezdtek
s én zavaromban meghajoltam.

Hazafelé

Az Északnyugat-magyarországi Közlekedési Központ Zrt. Setra márkájú buszának oldalára ragasztva vadludak körvonalai suhannak. Karcsú öntapadó matricák repülnek megállótól megállóig.

A sofőr mosolyog, a tájban gyönyörködik. Este madártej lesz náluk. A felvert tojáshabot félrehúzza majd. Nem szereti, ami ennyire légies.

A feliratok elárulnak mindent. 51 ülőhely, 30 álló és 0 kerekesszékes. A pótdíj 8000.

Ennyiből most dal is születhet.

A póznák között kábelek szállítják a fényt. Öt huzalt látok hirtelen.

A költözni készülő fecskék hangjegyek. Soha nem tanulhatják meg, hogy a szabadvezetékek veszélyesek, hiszen az oszlopra ülve vagy nem tapasztalnak semmit, vagy tapasztalatuk halálos.

Hazafelé azt számolom, hány udvarban van garázs. 94. Nem kérdés, túl messze lakom.

Le kell szállnom. Mentségem csupán annyi, hogy fel sem kellett volna. A vezető olyan kifejezéssel néz rám, mint a szülő, ki kénytelen volt túlélni saját gyermekét.

Ősz haját elnézve az apám is lehetne.

Juhász Róbert: 1980-ban született Zalaszentgróton, mikor még ott is lehetett. Német nyelvet és irodalmat tanít, művei többek között megjelentek a Hévíz, a Székelyföld, a KULTer.hu, a Tiszatáj, a Bárka hasábjain. Első kötetének címe és a szerzője már megvan.